

bestaaende Religionsfamsund. Af Hensyn til, at et saadant kan fremtræde i en saa højt forskjellig Skikkelse, og i sit Væsen indeholde større eller mindre Undskyldning for Angreb paa samme, har man troet at burde aabne Udgang til Straffens Nedsættelse under særdeles formildende Omstændigheder til Bøder, medens man paa den anden Side er gåaet ud fra, at Bespottelsen eller Forhaanelsen kan finde Sted paa en saa oprørende Maade, at der vel kan være god Tøse til at anvende en haardere Straf end den i R. 1851 § 8 for blotte Bespottelser i Pressen forestrevne Straf af simpelt Fængsel fra 1 til 6 Maaneder. Det maa herved navnlig erindres, at under § 153 ogsaa indbefattes det Tilfælde, at Noget paa den forargeligste Maade misbruger eller forhaaner Kirkens hellige Sak o. s. v. Straffen er derfor sat saaledes, at Maximum af Fængselsstraffen, Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage eller simpelt Fængsel i 2 Aar, kan naaes. Det behøver iøvrigt neppe at bemærkes, at ingenlunde enhver, selv ikke en meget skarp, Kritik af et Religionsfamsunds Troeslærdomme kan stemples som en Bespottelse af samme; hvorvidt den kan kaldes saaledes, maa imidlertid naturligtvis bedømmes efter sammes Bestaffenhed i det enkelte Tilfælde, uden at det er muligt at give almindelige Regler derom. — Efter det ovenfor Anførte er det ikke nødvendigt at gjøre yderligere Bemærkninger med Hensyn til Udkastets § 154. Man skal kun gjøre opmærksom paa, at da Bespottelsen maa tilkomme alle bestaaende Religionsfamsund, er Straffebestemmelsen for at forhindre eller forstyrre Afholdelsen af Gudstjeneste eller andre offentlige kirkelige Handlinger ikke indskrænket til de Tilfælde, at den kirkelige Handling foretages i Kirken eller andre dertil særligt bestemte og indviede Steder. Tildeels i Righed med Bestemmelsen i Udkastets § 107, om voldelig Forhindring af Rets- eller Kommunal-Møder m. v., har man meent at burde sætte Straffens Maximum i § 154 1ste Stykke til Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar, navnlig for det Tilfælde, at Volden har en mere graverende Charakter, t. Ex. naar den uøves af en større, organiseret Mængde, med Vaaben eller deslige.

Hvad angaaer Gravgens Krænkelser da havdes i Udkastets § 155 væsentlig kun det Forargelige og for den religiøse Følelse Støbende for Die, hvorimod Handlingen tillige vil henhøre under andre Straffebestemmelser, forsaavidt den ogsaa i anden Henseende har en forbrudersk Karakter, navnlig naar den skeer i tyvagtig Hensigt. Forudsætningen for Sems Anvendelse er altsaa i Almindelighed vistnok den, at et begravet Lig opgraves, borttages, mishandles o. s. v., eller at et indviet Gravsted opbrydes eller forstyrres, men det kan neppe betvivles, at Sems Bestemmelse analogisk maa komme til Anvendelse, hvor et Lig, der vel endnu ikke er begravet, men som dog er hensat i Kirke eller Righuus, er Gjenstand for Borttagelse eller anstødelig Behandling. Derimod omfatter Sen, forsaavidt forskjellig fra den norske Straffelovs Kap. 8 § 4, ikke en lignende anstødelig Behandling af Lig, som ikke ere formelig begravne eller under midlertidig kirkelig Varetægt o. s. v., men som t. Ex. henligge paa Balpladsen eller ere opstillede fra Stranden. Der synes nemlig i et saadant Tilfælde ikke ret vel at kunne være Tale om noget for den religiøse Følelse saarende Moment, og om sli Gjerning end i og for sig vistnok maa ansees som anstødelig og vidnende om en stor Naahed, turde det dog just ikke være nødvendigt særligt at foreskrive Straf derfor, da der neppe practisk vil blive Spørgsmaal om en saadan Mishandling af Lig, uden hvor der med samme konkurrerer en anden Forbrudelse, navnlig en vindesyg Hensigt, der vil hjemle Anvendelsen af andre Straffebestemmelser; jfr. Udkastets § 246.

Til 17de Kapitel.

(Forbrudelser mod Sædeligheden.)

Ingen Deel af Straffelovgivningen trænger i saa høi Grad til at afløses af nye Bestemmelser som Materien angaaende Forbrudelser mod Sædeligheden. Skjøndt nemlig Anstuelserne om disse Forbrudersers Strafbarhed i